

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาระดับปฐมวัยหรือการจัดชั้นอนุบาลของประเทศไทยนั้น จะเริ่มเมื่อเด็กมีอายุตั้งแต่ 3-5 ปี เพราะเด็กในวัยนี้เป็นช่วงวัยที่จำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาเพื่อเตรียมให้พร้อมก่อนการเรียนในชั้นประถมศึกษาโดยเฉพาะความพร้อมในการอ่านและเขียน เพราะความสามารถทางภาษาทั้ง 2 อย่างนี้เป็นความจำเป็นสำหรับการศึกษาในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเขียน แม้การดำเนินชีวิตในปัจจุบันต้องการความรวดเร็วและมีวิทยาการใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายหลายแขนงและบางอย่างก็สามารถผลิตอุปกรณ์ต่าง ๆ ออกมาช่วยลดภาระการเขียนด้วยมือให้น้อยลง แต่การเขียนด้วยมือก็ยังคงมีความสำคัญสำหรับมนุษย์อยู่ เป็ลียง ๗ นคร (2519) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า "แม้จะมีการใช้เครื่องพิมพ์คัดแทนการเขียนด้วยมือได้ แต่ใช้ว่าทุกคนมีเครื่องพิมพ์คัดใช้ งานที่สำคัญบางอย่างยังคงต้องใช้ลายมือเขียน เช่น การร่างจดหมาย การเขียนจดหมายส่วนตัว และการจดบันทึก อีกทั้งยังได้เสนอแนะต่อไปอีกว่า ควรจะมีการฝึกการเขียน ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนหรือแม้แต่เริ่มถึงขั้นสูงแล้ว ถ้าลายมือยังไม่ดี ก็ควรจะฝึกต่อไปอีก" จะเห็นได้ว่าแม้จะมีวิวัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าจนถึงขั้นผลิตอุปกรณ์แทนการเขียนได้แล้วก็ตาม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ความสำคัญของการเขียนด้วยมือจะลดลง แต่หมายถึงว่า สิ่งโลกมีความเจริญมากขึ้นเพียงใดการเขียนก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้นเพื่ออำนวยความสะดวกในการเขียนมากขึ้น การเขียนจึงมิได้เป็นเพียงวิถีทางการศึกษาเท่านั้น หากเป็นการแสดงออกทางศิลปะด้วยเพราะนอกจากการเขียนจะเป็นเครื่องสื่อความหมายและถ่ายทอดความคิดแล้ว การเขียนยังเข้าไปมีบทบาทสำคัญในวงการศึกษามากมาย การเรียนการสอนทุกวิชาจะต้องอาศัยการเขียนเป็นสื่อในการแสวงหาและถ่ายทอดความรู้ (วรวรรณ ทวีศิลป์, 2526) วิถีการเขียนจึงควรมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสมรรถภาพที่มีอยู่ของเด็ก ผู้สอนเขียนจึงควรทำให้เด็กทุกคนเขียนได้ดีเท่าที่เขามีศักยภาพถึง แต่การเขียนนั้นทำได้ยากโดยเฉพาะสำหรับเด็กเริ่มเรียนการเขียนเป็นงานที่ซับซ้อนกว่าการอ่านมาก เพราะการอ่านใช้เพียงการสังเกตความแตกต่างของ

ตัวอักษร จึงใช้เพียงความสัมพันธ์ระหว่างสาขากับสมองเท่านั้น แต่การเขียน นอกจากจะต้องมีพื้นฐานในการอ่านแล้ว เด็กยังต้องเพิ่มการประสานสัมพันธ์ระหว่างสมอง สาขาและการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อด้วย ทั้งนี้เพราะ "เมื่อลงมือเขียน เด็กจะต้องควบคุมกล้ามเนื้อมือเพื่อลากเส้นเป็นตัวอักษรให้ได้ตามที่ต้องการ ขณะเดียวกันก็ต้องใช้สาขาพิจารณาไปด้วยว่า ตัวอักษรที่ปรากฏจากการลากเส้นนั้นถูกต้องหรือไม่" (พูนสุข บุณย์สวัสดิ์, 2532)

ดังนั้นในการเขียน เด็กจะต้องมีวุฒิภาวะทั้งทางกายและการรับรู้ ดังที่ ฮิลเดเรท (Hildreth, 1950) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า การเขียนตัวอักษรให้ได้ดีมีคุณภาพนั้น ต้องประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 2 ประการ คือ วุฒิภาวะทางการรับรู้และวุฒิภาวะทางการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ เด็กที่ขาดวุฒิภาวะแม้เพียงด้านใดด้านหนึ่ง ก็จะทำให้การเขียนของเขาไม่ประสบผล ในด้านการรับรู้ พูนสุข บุณย์สวัสดิ์ ได้กล่าวถึงการรับรู้ทางตาว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากในการเขียน เพราะเด็กจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว ทั้งรูปร่าง ลักษณะ ตำแหน่งและทิศทาง ได้เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของสิ่งที่เห็นด้วย นอกจากนี้ยังได้รับรู้คำศัพท์และภาษาที่ใช้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อไปในการเขียน จึงจำเป็นจะต้องมีการฝึกให้เด็กใช้ตารับรู้ภาพของสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งตำแหน่งและทิศทางของสิ่งนั้น ให้ถูกต้องเสียก่อน ซึ่งการศึกษาองค์ประกอบที่สำคัญจะช่วยเด็กปฐมวัยให้ได้รับผลสำเร็จในการเขียนนั้น เฟเทลสัน (Feitelson, 1973) ได้วิจัยกับเด็กจำนวน 1,800 คน เรื่องการรับรู้ทางการมองเห็นของเด็ก พบว่าเด็กในวัยก่อนเข้าเรียนมีความล่าช้าในการเขียนและเสียเปรียบผู้อื่นนั้น มีสาเหตุเนื่องมาจากการรับรู้ด้านการมองเห็น

ส่วนในด้านการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ เด็กที่มีความพร้อมในการเขียนจะต้องสามารถบังคับการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อได้ในขณะที่เขียน กล่าวคือ กล้ามเนื้อมือ แขน และนิ้วมือจะเคลื่อนไหวไปอย่างกลมกลืนกัน พูนสุข บุณย์สวัสดิ์ (2532) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนของเด็กพบว่า เด็กอายุ 3 ปี จะเขียนลากเส้นที่เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้น แต่ยังคงไม่ออกนักเนื่องจากกล้ามเนื้อนิ้วมือ ข้อมือ และแขนที่ควบคุมการเขียนยังทำงานไม่ดี แม้เด็กในวัยนี้จะมีการประสานงานของกล้ามเนื้อใหญ่ที่เจริญขึ้นมาก หากการประสานกันระหว่างกล้ามเนื้อเล็กและระหว่างตากับมือยังไม่ดี ซึ่งเป็นเหตุให้การเขียนของเด็กไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้เด็กไม่ชอบเขียนและมีผลต่อไปยังการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการไปโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในชั้นอนุบาลในปัจจุบันครูมักใช้วิธีสอนการเขียนโดยยึดแบบฝึกการเขียนตัวอักษรที่สำนักพิมพ์ต่าง ๆ จัดพิมพ์ออกมาเป็นเครื่องมือในการสอนเขียน วรวรรณ ทวีศิลป์ (2526) ได้ศึกษาเรื่องการเขียนแบบฝึกเขียนและพบว่า แม้แบบฝึก

เขียนจะมีการฝึกเขียนเส้นแต่ละแบบก่อนการเขียนตัวอักษร แต่เมื่อเด็กฝึกลากเส้นจนจบขั้นตอนแล้ว เด็กบางคนยังไม่มีความพร้อมเพียงพอที่จะเขียนตัวอักษรได้ ผู้สอนจึงต้องแก้ปัญหาด้วยการให้เด็กย้อนกลับไปฝึกลากเส้นแบบเดิมอีก วิธีนี้ยิ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มความเบื่อหน่ายให้กับเด็กมากขึ้น โดยเฉพาะเด็กวัยนี้เป็นวัยที่มีช่วงความสนใจสั้นและยังเพิ่งเริ่มเข้าเรียน จะทำให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียนในระยะแรกเริ่ม

ทั้งนี้ หากได้พิจารณาถึงสาเหตุของความไม่พร้อมในประเด็นสำคัญที่ทำให้เด็กเขียนได้ไม่ดีนั้นเพราะเด็กยังไม่สามารถสร้างการประสานกันของตาและมือได้นั้นเอง ดังที่ ประมวลุคคินสัน (2530) กล่าวถึงเด็กว่า กว่าที่เขาจะสามารถเขียนเป็นตัวหนังสือได้ กระดุกและกล้ามเนื้อจะต้องประสานงานกันอย่างแนบเนียน ซึ่งในเด็กเล็ก ๆ ที่มีมือยังไม่แข็งแรงเหมือนขาและลำตัว กล้ามเนื้อยังขาดกำลังที่จะทำงานละเอียด เขาจึงเขียนเขียนหนังสือไม่ถนัด ต้องมีการฝึกหัดด้วยความสนุกเพื่อฝึกความพร้อมทางกายส่วนนี้ ดังนั้นจึงควรพัฒนาการประสานงานของตาและมือให้พร้อมก่อนที่เด็กจะเขียนตัวหนังสือ โศยจิตชุดกิจกรรมให้เด็ก ซึ่งกิจกรรมนั้นจะต้องเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนาน ให้เด็กได้ฝึกกล้ามเนื้อทั้ง 2 ส่วน ด้วยการเล่น ดังที่ เลขาปิยะอัจฉริยะ (2522) ได้กล่าวว่า การเล่นมีความหมายต่อเด็กมากเพราะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเป็นอิสระ สนุกสนาน เพลินเพลิน เด็กจึงมองพฤติกรรมการเขียนเป็นการเล่นและเกิดความสนใจ แม้ว่ากิจกรรมการเล่นจะเป็นวิธีที่ส่งเสริมความสามารถด้านการประสานกันของตาและมือเพื่อให้เด็กมีทักษะในการเตรียมความพร้อมในการเขียนที่เหมาะสมและดียิ่งเพียงใดก็ตาม แต่จากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันพบว่า กิจกรรมการเล่นปนเขียนยังไม่เป็นที่แพร่หลายเท่าที่ควร หรือแม้แค่ในสถานศึกษาบางแห่งก็นำกิจกรรมการเล่นไปฝึกความสามารถด้านการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัยก็ยังไม่พบปัญหาเรื่องการนำไปใช้ รูปแบบและวิธีแนะนำอุปกรณ์ยังไม่ส่งเสริมต่อพัฒนาการของเด็กอย่างเต็มที่ จากเอกสารการติดตามผลการดำเนินงานโครงการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2530) พบว่าปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการประสานกันของตาและมือของเด็กยังไม่ได้รับการส่งเสริมเท่าที่ควร เนื่องจากครูขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดกิจกรรม นอกจากนี้แม้ในศูนย์เด็กก่อนวัยเรียน วิธีการเขียนตัวอักษรยังเป็นกิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกการประสานกันของตาและมือของเด็ก (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2522)

บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาเด็กในทุก ๆ ด้าน เนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและเด็กใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุด หากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเห็นคุณค่าของการส่งเสริมพัฒนาการประสานกันของตาและมือก็จะทำให้การฝึกเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลก็คือเด็กสามารถพัฒนาการเขียนได้อย่างดี ซึ่งพจนสุช บุษย์สวัสดิ์ (2532) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งในการวางพื้นฐานการเขียนให้แก่เด็ก เพราะเป็นครูคนแรก ทั้งนี้ จากการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพค้าขายจะมีความสามารถในการเขียนดีกว่าเด็กที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง และผู้ปกครองที่ค้าขายอุปกรณ์จำพวกเครื่องเขียนจะมีอิทธิพลทำให้เด็กเขียนได้เร็วกว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพอื่น นอกจากนี้ ถ้าผู้ปกครองปล่อยปละละเลยไม่สนใจการเขียนของเด็ก ไม่มีการส่งเสริมการเขียน ปล่อยให้เป็นที่ที่ของครู เด็กจะเขียนไม่คล่องและไม่ประสบความสำเร็จในการเขียน ดังนั้นบิดามารดาหรือผู้ปกครองควรให้ความสนใจส่งเสริมการเขียนของเด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม การจัดเตรียมอุปกรณ์การเขียน การให้ความเอาใจใส่ การให้คำชมเชย จะเป็นผลให้เด็กมีความมั่นใจและมีกำลังใจที่จะฝึกเขียนให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังควรให้เด็กได้มีโอกาสฝึกเพิ่มเติมที่บ้านด้วย

หากผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญของการฝึกเพื่อพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้แก่เด็กในคุณลักษณะของตน และสามารถช่วยเหลือให้การฝึกฝนการปฏิบัติที่ถูกต้อง จัดหาเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เหมาะสม จะเป็นการวางรากฐานการเขียนที่ดีให้เด็กได้มากยิ่งขึ้น แต่จากสภาพความเป็นจริง ในแต่ละครอบครัวมีความแตกต่างกันทุกด้าน การให้การศึกษาแก่บิดามารดาและผู้ปกครองจึงควรถือหลักความแตกต่างของบุคคล ซึ่งผู้รับการศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองตามเวลาและโอกาส ดังนั้น หากมีการสร้างชุดการฝึกสำหรับให้ผู้ปกครองใช้พัฒนาการประสานกันของตาและมือกับเด็กปฐมวัยในคุณลักษณะของตน โดยใช้หลักการดังกล่าว ก็จะทำให้ผู้ปกครองสามารถนำไปฝึกเด็กได้ด้วยตนเองที่บ้าน ทำให้เด็กได้รับการฝึกฝนเพิ่มมากขึ้นกว่าการฝึกที่โรงเรียนอย่างเดียว ทั้งยังได้รับการดูแลใกล้ชิดแบบตัวต่อตัวกับผู้ปกครองอีกด้วย และชุดการฝึกนี้จะช่วยกระตุ้นให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็กโดยรอบครัว โดยเฉพาะด้านการให้ความรู้ผู้ปกครอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อทดลองใช้ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาถึงการส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัยนั้น เบญจา แสงมลิ (2527) ได้กล่าวว่า สามารถทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงคือ การจัดการสอนและฝึกฝน ทางอ้อมคือการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนา กิจกรรมที่จัดให้เด็ก ควรเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ ท้าทาย และเสริมพัฒนาการ ซึ่ง พวงรัตน์ วิเวกานนท์ (2515) ได้เสนอวิธีส่งเสริมประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับเด็กปฐมวัยโดยอาศัยการเล่น ซึ่งผู้ปกครองสามารถจัดกิจกรรมให้เด็กได้เองที่บ้าน

ในสภาพความเป็นจริง จะเห็นได้ว่าแต่ละครอบครัวมีความแตกต่างกัน ดังนั้นการให้การศึกษแก่ผู้ปกครองจึงควรถือหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังที่ มงคล ทองจันทิก และคณะ (2529) ได้สรุปคุณสมบัติของเครื่องมือในการให้ความรู้ผู้ปกครอง ดังนี้

1. ตรงตามความต้องการของผู้ปกครอง
2. มีรูปแบบหลากหลายเพื่อให้น่าสนใจและใช้เป็นแนวปฏิบัติได้
3. ใช้การสื่อสารที่สั้น ง่าย เข้าใจได้โดยเร็ว
4. ปฏิบัติได้ในเวลาอันสั้น ใช้ได้ในทุกโอกาส โดยไม่จำกัดเกี่ยวกับเวลาที่ใช้

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำเอาการเล่น และการใช้อุปกรณ์ที่จะใช้ฝึกทักษะด้านการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย มาใช้เป็นสื่อในการให้ผู้ปกครองใช้จัดประสบการณ์ตรงให้กับเด็ก พร้อมทั้งเสนอแนะการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาการด้านการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์ทางอ้อมแก่ผู้ปกครอง และตั้งสมมติฐานในการวิจัยว่า

ความสามารถในการประสานกันของตาและมือของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการฝึกด้วยชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย สูงกว่าก่อนได้รับการฝึก

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาของชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย จะยึดหลักการจัดประสบการณ์ที่让孩子ได้ฝึกทักษะการใช้กล้ามเนื้อเล็กตามพัฒนาการตามเกณฑ์ปกติของเด็กอายุ 3-4 ปี ด้านความสามารถในการประสานกันของตาและมือ

2. ตัวอย่างประชากรในการศึกษาวิจัยคือ ผู้ปกครองและนักเรียนของโรงเรียนอนุบาลอภิชาตบุตร ซึ่งได้มาดังนี้

2.1 เป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่มีอายุ 3-4 ปี สมัครเข้าร่วมทดลอง จำนวน 15 คน และมีคุณสมบัติดังนี้

2.1.1 มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.2 มีความสนใจและยินดีสละเวลา ให้ความร่วมมือในการวิจัยอย่างเต็มที่

2.2 เป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนอนุบาลอภิชาตบุตร อายุ 3-4 ปี จำนวน 15 คน และมีผู้ปกครองสมัครเข้าร่วมการวิจัย

3. ระยะเวลาในการทดลองใช้ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย จำนวน 15 ชุด ใช้ทดลองสัปดาห์ละ 3 ชุด แต่ละชุดใช้เวลาประมาณ 45 นาที รวมเวลาที่ใช้ทดลอง 5 สัปดาห์

4. การพัฒนาการประสานกันของตาและมือของเด็กปฐมวัยจะประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการประสานกันของตาและมือ ซึ่งแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนี้จะวัดเฉพาะความสามารถในการประสานกันของตาและมือเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผลการวิจัยนี้ถือว่า ความสามารถของการประสานกันของตาและมือ ที่วัดได้จากคะแนนทดสอบ เกิดจากการที่ผู้ปกครองใช้ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัยซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การประสานกันของตาและมือ หมายถึง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อแขน มือ นิ้วมือ ในการหยิบจับ ชีดเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วถนัดมือ และการใช้สายตา ในการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยการมองเห็น โดยสามารถใช้สายตาและกล้ามเนื้อมือให้สัมพันธ์กันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

ผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ในการเลี้ยงดู เอาใจใส่ และให้การอบรมสั่งสอนแก่ เด็กที่บ้านอาจจะเป็นบิดา, มารดา หรือญาติผู้เกี่ยวข้องของเด็ก เป็นผู้มีความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กที่อยู่ในวัยก่อนเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีอายุ 3-4 ปี

ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการประสานกันของตาและมือ หมายถึง ชุดสื่อประสมซึ่งรวมอุปกรณ์สำเร็จรูป และคู่มือการใช้ที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ความสะดวกแก่ผู้ปกครองในการนำไปใช้ฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาความสามารถในการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กในความดูแล โดยอาศัยหลักการจัดประสบการณ์ตรงเพื่อให้เด็กได้ฝึกทักษะในการประสานกันของตาและมือในการทำกิจกรรม และหลักการจัดประสบการณ์ทางอ้อมเพื่อจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษากรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย เรื่อง ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ศึกษาความหมายของการประสานกันของตาและมือ และหลักการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมทักษะด้านนี้

1.2 ศึกษาพัฒนาการด้านการประสานกันของตาและมือของเด็กปฐมวัย และบทบาทของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กปฐมวัย

2. เลือกประชากรและตัวอย่างประชากรในการวิจัย โดยเลือกโรงเรียนแบบเจาะจง (Purposive sampling) ได้โรงเรียนอนุบาลอภิชาตบุตร แล้วรับสมัครผู้ปกครองและนักเรียนเข้าร่วมการทดลอง จากผู้ปกครองของนักเรียนอายุ 3-4 ปี ซึ่งมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

ได้จำนวน 15 ครอบครัว เข้าเป็นตัวอย่างประชากรผู้ปกครองและตัวอย่างประชากรเด็กปฐมวัย

3. สร้างชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย โดยอาศัยหลักการจัดประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม จำนวน 15 ชุด แล้วนำไปหาประสิทธิภาพ ดังนี้

3.1 ในด้านการใช้ภาษา ความตรงตามเนื้อหา และการนำไปใช้ของชุดการฝึกจากผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3.2 นำชุดการฝึกที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากร จำนวน 15 ครอบครัว ครอบครัวละ 1 ชุด เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ในการใช้ แล้วปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทดลองใช้ และนำไปทดลองใช้อีกครั้งกับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากร จำนวน 3 ครอบครัว ครอบครัวละ 5 ชุด เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ในการใช้ แล้วปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทดลองใช้

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบความสามารถในการประสานกันของตาและมือ ซึ่งทดสอบโดยการปฏิบัติ จำนวน 20 กิจกรรม ได้ใช้หลักพัฒนาการด้านการประสานกันของตาและมือของเด็กปกติอายุ 3-4 ปี แล้วนำไปหาความยาก อำนาจจำแนกและความเที่ยง เพื่อหาคุณภาพของข้อสอบ กับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงตัวอย่างประชากรเด็กปฐมวัย จำนวน 30 คน

4.2 แบบสัมภาษณ์ความพึงพอใจของตัวอย่างประชากรผู้ปกครองที่มีต่อการทดลอง จำนวน 13 ข้อ

5. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำชุดการฝึกที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับตัวอย่างประชากร ดังนี้

5.1 ทดสอบก่อนการฝึก (pre-test) ตัวอย่างประชากรเด็กปฐมวัย ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการประสานกันของตาและมือ

5.2 อบรมทำความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ชุดการฝึกแก่ตัวอย่างประชากรผู้ปกครองก่อนการใช้ชุดการฝึก

5.3 ให้ตัวอย่างประชากรนำชุดการฝึกไปใช้ที่บ้านเป็นเวลา 5 สัปดาห์

5.4 จัดประชุมประเมินผลการทดลองและผลการใช้ชุดการฝึก

5.5 ทดสอบหลังการฝึก (post test) ตัวอย่างประชากรเด็กปฐมวัย ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการประสานกันของตาและมือชุดเดิม

6. วิเคราะห์ข้อมูล ภายหลังจากสิ้นสุดการทดลอง ดังนี้

6.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการประสานกันของตาและมือของตัวอย่างประชากรเด็กปฐมวัย ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

6.2 นำข้อมูลจากแบบประเมินผลการใช้ชุดการฝึกแต่ละชุดมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดการฝึกสำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมพัฒนาการประสานกันของตาและมือสำหรับเด็กปฐมวัยที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมสำหรับเด็ก
2. สร้างความเข้าใจแก่ผู้ปกครองในด้านการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัย และสามารถนำความรู้ความเข้าใจที่ได้รับไปใช้ส่งเสริมพัฒนาการประสานกันของตาและมือให้กับเด็กปฐมวัยในความดูแลของตน
3. เป็นส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพของการศึกษาปฐมวัย โดยจะกระตุ้นให้ผู้เกี่ยวข้องเห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็กในครอบครัว โดยเฉพาะด้านการให้ความรู้ผู้ปกครอง ทั้งยังเป็นสื่อกลางในการสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีระหว่างบ้านกับโรงเรียน
4. เป็นแนวทางให้ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องส่งเสริมพัฒนาการเด็กอย่างถูกวิธี